

Nævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014.

Nævnet udtalte:

"Klageren er etnisk araber og sunni-muslim. Klageren er født i Jaramana lejren i Damaskus, Syrien, men flyttede i en tidlig alder til Al Husseiniyah, Rif Damaskus, Syrien, hvor hun boede frem til sin udrejse i 2014. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen lagde herved vægt på, at klageren kom fra et område, hvor en tilbagevenden til hjemlandet aktuelt måtte anses for at udgøre en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede for sit liv, fordi der ikke var nogen sikkerhed på grund af forholdene i Syrien. Til støtte for sit asylmotiv oplyste klageren blandt andet, at der var krig i Syrien, og at familien havde levet i en frygtelig situation, hvor de havde været spærret inde i deres egen hjem, fordi de ikke turde gå ud. Klageren oplyste videre, at hun havde hørt om piger, der blev voldtaget foran deres forældre, og at piger med tørklæder blev kropsvisiteret i større grad end andre, og at det blev gjort på en uhøflig måde.

Udlændingestyrelsen har [i slutningen af] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede, idet situationen i Rif Damaskusprovinsen over en længere periode siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således er en forbedring af forholdene i området, ligesom denne forbedring ikke kan antages at være af helt midlertidig karakter. Styrelsen har således vurderet, at der ikke er en reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt af myndighederne i Syrien som følge af, at hendes bror er eftersøgt, fordi han har undladt at svare på sin genindkaldelse til militæret. Videre frygter klageren, at hun vil opleve konsekvenser, fordi hun har forladt Syrien illegalt. Hun har tillige påberåbt sig, at hun er enlig kvinde. Herudover har klageren henvist til de generelle forhold i Syrien, herunder at hun som en enlig kvinde er særligt udsat.

Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hun deler efternavn med sin bror, hvorfor hun frygter, at myndighederne vil tilbageholde hende med henblik på at få hendes bror til at melde sig.

Flygtningenævnet bemærker, at klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af Udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og at denne opholdstilladelse ikke skal forlænges, når de forhold, der førte til tildeling af beskyttelse, ikke længere er til stede.

Nævnet lægger til grund, at klagerens hjemområde er Rif Damaskus, idet hun er født og opvokset der, og hvor hun har boet indtil sin udrejse i 2014. Klageren kommer fra byen Al Husseiniyah, der er beliggende lidt syd for Damaskus.

Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de syriske myndigheder har genvundet kontrollen over den overvejende del af Rif Damaskus i maj 2018, herunder den del af Rif Damaskus, som klageren kommer fra. Det fremgår således bl.a. af Udlændingestyrelsens landerapport fra oktober 2020 ”*Syria, Security and Socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damascus*”, at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over stort set hele Damaskus by og Rif Damaskus, samt at der ikke har været større sikkerhedshændelser i området siden maj 2018. Videre fremgår det af denne rapport, at antallet af sikkerhedshændelser i Damaskus og Rif Damaskus har været markant formindsket i 2020 sammenlignet med tidligere år. Kilder oplyser til landerapporten, at ISIL og andre oppositionsgrupper ikke længere eksisterer i Damaskus og Rif Damaskus. Det fremgår videre af landerapporten, at et stort antal beboere på daglig basis tager fra Rif Damaskus til Damaskus for at arbejde, uddanne sig eller modtage lægelig behandling.

Det må efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne, der ud over landerapporten fra oktober 2020 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder bl.a. EASO-rapporten ”*Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note*”, udgivet i september 2020, lægges til grund, at situationen i Rif Damaskus, herunder den del af Rif Damaskus, som klageren kommer fra, fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Rif Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Rif Damaskus. Af nævnte EASO-rapport fremgår således s. 136-137:

"The hostilities in Rural Damascus and the GoS's efforts to recapture the area have resulted in a large number of buildings with surrounding neighbourhoods being destroyed or damaged. Damage on other infrastructure was also reported. The living conditions are described as dire, with widely unavailable basic services such as water, schools and hospitals, particularly in Eastern Ghouta. Explosive remnants were reportedly impacted at least 273 communities in Rural Damascus. Freedom of movement was restricted by a network of checkpoints across reconciled areas, including Eastern Ghouta. Extortion, lootings of movables and homes, confiscations of houses, and extra-judicial arrests of persons perceived by the regime to be in opposition to it were also reported.

Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Rural Damascus, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."

Det forhold, at der er oplyst om et antal israelske angreb imod militære mål i Syrien, kan ikke føre til en anden vurdering.

Nævnet finder heller ikke, at klageren som enlig kvinde er således udsat for overgreb, at dette kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

En nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et væsentligt indgreb i hendes ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8.

Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i klagerens udøvelse af sin ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt.

Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3 og 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også Konstantinov v. the Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. the United Kingdom (2008), præmis 76, Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79.

Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål.

Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv.

Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse for så vidt angår retten til familieliv, at klageren har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet hendes forældre og fire søskende opholder sig i Danmark.

For så vidt angår retten til privatliv bemærkes – ud over oplysningen om, at klagerens forældre og fire søskende opholder sig i Danmark – at klageren indrejste i Danmark som 28-årig og har haft lovligt

ophold i Danmark i omkring 5½ år. Hun har uddannet sig til social- og sundhedshjælper og har arbejdet for [firma] siden [efteråret] 2019. Hun kan tale, læse og skrive på dansk. Hun er født og opvokset i Syrien, hvor hun har boet hele sit liv frem til sin udrejse af Syrien.

Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren skal vurderes i forhold til Rif Damaskus.

Flygtningenævnet bemærker endelig, at klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3 med henblik på midlertidigt ophold og således siden meddelelsen af opholdstilladelsen [i sommeren] 2015 har været bekendt med tilladelsens midlertidige karakter.

Efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnets flertal, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er legitim, tjener et anerkendelsesværdigt formål og er proportionel og hverken er i strid med EMRK artikel 8 eller Danmarks yderligere internationale forpligtelser.

Den omstændighed, at klageren for nævnet har forklaret, at hun er den eneste, der arbejder i familien, at hendes løn indgår i husholdningen, at hun de facto bor hos sin familie, og at hun også har sin egen bopæl, hvor hun betaler husleje, fordi kommunen har krævet dette, kan efter flertallets opfattelse ikke føre til et andet resultat.

Klagerens opholdstilladelse kan på ovennævnte baggrund ikke forlænges.

Der skal herefter foretages en vurdering af, om klageren som følge af individuelle omstændigheder kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2.

Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring om, at hun er udrejst illegalt af Syrien, og om, at hendes bror har unddraget sig militærtjeneste, til grund, men nævnet finder, at disse af klageren nu påberåbte asylmotiver ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har herved i lighed med Udlændingestyrelsen lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter det – om end illegal udrejse af Syrien fortsat er strafbar – i praksis ikke længere er et problem, idet man kan få sin situation afklaret ved en syrisk repræsentation i udlandet inden indrejsen i Syrien, og hvorefter familiemedlemmer til personer, der undtager sig militærtjeneste, ikke risikerer asylrelevante overgreb, medmindre det er særligt profilerede medlemmer af oppositionen, der undtager sig militærtjeneste.

Det forhold, at klageren er en enlig kvinde, kan ej heller begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse."